

V. ÉVFOLYAM. Megjelenik **minden vasárnap** ára 3 hóra 1 frt 50 kr.	Az előfizetési pénz a KIADÓ-HIVATALBA **városháztér 6. sz.** alá küldendő.	Pest, dec. 3. 1871. **49. szám.**	GYŰJTŐKNEK öt előfizető után *tisztelet-példány jár.* Egyes példány ára helyben : 10 kr.	*Szerkesztői iroda:* VÁROSHÁZTÉR 6. SZ, ide küldendő mindenféle kézirat, mely „Ludas Matyi"-nak van szánva.

Telegrammok.

I.

Pestről Kecskemétre.

A pestkerületi sajtóbiróság terméből, délután ¾ 1-re, november 30-án.

Szücs . . . . sittz?

Matyi.

II.

Kecskemétről Pestre Ludas Matyinak.

Feladatott Kecskeméten november 30-án d. u. 4 órakor.

A Ludas Matyi 49-ik számából **500** példányt **utánvétel** mellett kérünk.

Dékány Pista m. k.
Bódor Sándor m. k

Argumentum ad hominem.

E r n y e y védő ügyvéd ur, Lesi Szücs Imre Kecskemét városának főkapitánya becsületessége mellett azt is felhozta az esküdtszéki tárgyaláson: hogy daczára annak, hogy Lesi Szücs s z e g é n y e m b e r, s e m m i j e sincs az életben, mégis Kecskemét városát mint mérnök másfél esztendeig ingyen szolgálta."

Igaz hogy ezen argumentatióval a főkapitány urról valóban kiállitotta a s z e g é n y s é g i b i z o n y i t v á n y t, hanem nem bolond a vármegye, akarom mondani az esküdtszék, hogy Lesi Szücs Imrének azt a vadat elhigyje, hogy sz. k. Kecskemét városa is ugy fogadná mérnökeit, mint Józsa Gyuri fogadta a csőszöket és ispánokat . . . minden fixum nélkül... s z a b a d l o p á s r a.

Szegény Szücs Imre te rád ugyan rád teritette saját védőd a vizes lepedőt.

Midőn gr. R. Laczi megszökött, a Borsszem Jankó fél esztendeig minden számában szemébe vágta az ellenzéknek, hogy a bankóhamisitó soraiból került ki.

Mikor aztán Sz. Zsiga tizenhárom próbás jobboldalista megugrott, hallgatott a Jankó mint a sündisznó, gondolván magában:

„No most már aztán **quittek vagyunk.**"

Belgiumban a közelebbi zavargások alkalmával ezt kiabálták: „le a tolvajokkal", „le a miniszterekkel."

Ki hitte volna, hogy ez a k é t osztály e g y **kategoriába** tartozzék?!

Az Ellenőr „Scorpió"-jához!

No! szerelmetes atyámfia!
Mondhatom keveset használsz
Örökös gáncsoskodásiddal,
Szelet vetvén, vihart kaszálsz!
Minő természet lakik benned?
Hogy soha meg nem egyezel
Csókolni való kormányunkkal?!
Pedig látd, — zabot hegyezel!

Ha nem intettelek vón, hagyján
De mikor már intettelek,
Hagyd el azt az izgágaságot
Nem szép az, ne koczódj velek,
Mért bosszantod pénzügyi czikkel
A kormányt és az olvasót?!
Jó tanácsom sohse fog rajtad:
Mintha falra hánynék borsót!

Tapasztalásból is tudhatnád
Hogyha bármennyit össze irsz..
A megcsökönyösödött lovon
Inditani cseppet se birsz!
Miért hát folyton a maró czikk,
A csör-pör, a huza vona?!
Már látom, az a Csernátoni
Tökéletesen befona!

Ime: most is mily zenebonát
Csaptál abb' az Ellenőrben:
Látszik, sehogy se tudsz megférni
Abban a scorpió bőrben!
Uramfia! pártolni mered
Ghyczy s Szontagh véleményét!
Ugyan melyik kormány lenne, ki
Benned helyezné reményét!?

Hát nem tudod, hogy a bizottság
A miniszter parancsára..
A mit készit, szent, sérthetetlen,
Bárkinek legyen benn' kára?!
Ha hetet-havat össze nyelvelsz,
Azzal hasznot biz nem aratsz,
A mamelukk sereg rá ordit...
És te szépen hoppon maradsz!

A deficit ötvenkét milljó,
Mi elő van irányozva,
S az pontról-pontra szépen be van
A költségvetésbe osztva!

De csak azért enyi — mondod — mert
Huszonöt milliót tesz az
Állami javak eladása —
Különben hetvenkét lesz az!

Sőt még kölcsön vett pénz is vagyon
A jövő költségvetésbe...
Ez is kitesz nehány milliót
S kerül sokba, nem kevésbe!
Magyarországot oda vitte
Négy év alatt az osztrák kegy:
Hogy majd hetven millió forint
Mi törlesztés s kamatra megy!!!

Az ország évi bevétele
Százötven millió forint,
S ennek **feléért** a bankárság
Bezahl Krabat! mindegyre int!
Hova vezet az ily eljárás
Ha évről évre folytatjuk?
Mivel tömetik be idővel
A budgeten támadt sok lyuk?!

Hogy lehet már valaki olyan
Hogy ezt, ekként kiszámitván
Pénzügyi helyzetünkre kurtán
Kimondja, hogy bíz az hitvány!
Mi gondod neked ilyenekre,
Te mérges csipős Scorpió!
Azt hiszed hogy talán nem tudja
A miniszter, neki mi jó?

Avagy nem tehetnél te is ugy
Mint a Borszem Jankó, s mások,
Holmi Komócsi s Kákaiak,
Kiknek a koncz sohasem sok!
Dicsérnéd te is fűtől-fától
A kormány gazdálkodását
Ugy, hogy még a hetvenhetedik
Nagy apád se látta mását!

Jutna mindjárt neked is sóresz,
Hivatalba helyeznének —
Váczra se csuknának el többé
Sőt rettentőn becsülnének!
Vedd hát elvekül azt, mi minden
Kormánynak jelligéje vólt:
Éljünk mint lehet, s a ki hátul
Marad, tegye be az ajtót!!!

Nagy Bőgős.

Bódor Sanyi kecskeméti halottkém siralmas bucsuja baloldali polgártársaitól.

Motto: Nincs szebb a nagy hasnál, ingyen barátságnál,
És a tartozások . , elhallgatásánál.

Mélyen tisztelt kecskeméti burgerek! baloldali pugrisok!

Az én kedves egyetlen egy komám Czuczák István akazztói nyugalmazott temető csősz, legkedvesebb lapom a „Ludas Matyi" 46-ik számában azon örvendetes, magasztos sőt egész életemre boldogitólag kiható közreműködésével lépett fel Bittó miniszter ő kegyelmessége előtt, hogy miután Dékán Pistát több rendbeli ügyetlensége miatt egyáltalában nem látja az ügyészi állomásra alkalmasnak, helyette csekély egyéniségemet kegyeskedett ajánlani. Én azt hiszem hogy az én Pista barátom képessége ellen ott felhozott argumentumok, meggyőzhetik Bitó urat, kogy Dékán Pista helyett, miután Kecskeméten még csak harangozóságra sincs kilátásom, mielőbb engem fog ügyésznek kinevezni Akasztóra.

Való szent igaz ugyan, hogy én jelenleg semmiféle diplomát nem tudok felmutatni, de hát azt hiszem, hogy egyelőre elegendő lesz az én halottkémkedésemről való bizonyitványom, melyet Kecskemét városának képviselő többsége édes örömest ki fog részemre szolgáltatni, csakhogy minélelőbb távozzak e gunyás parasztok köréből, kik nékem még a kémkedésért járó 40 krt sem fizették meg, mert valami ágravaló jobboldalista azt sugta fülökbe, hogy azt nekem nem tartoznak fizetni, holott a község nekem oly nyomoruságos fizetést határozott, hogy ha a fogadóban csupán törmelékkel az az maradék ételekkel kellett volna is élnem, (mely bizony többször megtörtént, mikor az ebédre valómat elnasiztam) még akkor sem elégithettem volna ki az istentől reám átokként bocsátott nagy hasamat.

De mielőtt eltávoznám Akasztóra, lehetetlen, hogy a legbensőbb jó indutattal elne bucsuzzam Kecskemét városától, s mind azoktól, kik velem valami jót tettek, ingyen baratságokban részeltettek, s némi fedezetlen tartozásaimat mind ez ideig nagylelküleg el nézték, és a kik ellen a „Kecskeméti lapok"-ban piszkolódtam s rosz nyelvemet méltatlanul ki öltögettem.

Először is ti hozzátok szólok édes Tomaskó Tónikám és Jakabkám! mint a kik legméltóbbak vagytok arra, hogy bucsu szavaimat hozzátok intézzem. Jól emlékezhettek kedves jó barátim, ha bár én már nem is igen emlékezem, mert hát egy kissé gyenge az emlékező tehetségem, hogy azon időben midőn, mikor majd elvesztem éhen, mindig elláttatok becsületesen. Nem maradok adósotok, mihelyt az ügyészi fizetésemet megkapom, azonnal megfizetek, csak még egy kissé várjatok. Ha pedig az árnyék világból elébb kiszólittatnám, hogy jóságtokat meghálálni alkalmam lehetne, akkor adja az ég Tónikám! hogy köszvényes lábad mielőbb rugdalódzóbb lehessen. Neked pedig kedves Jakabkám adjon isten kopasz fejedre mielőbb egy . . parókát.

Most pedig eddigi jó indulatom kifejezése után legbensőbb lelki meggyőződésem s lelki nyugalmam megszerzése tekintetéből nagytiszteletü és hihető hogy rövid idő mulva főtiszteletü Fehér Péter tanár urhoz. Meghunyászkodva kérek bocsánatot, hogy nagy tisztelendőségedet a „Kecskeméti lapok" 46-ik számában mi munkatársak ugy jeleztük, hogy nagytiszteletü ur is ez időszerint már a Ludas Matyi „utonálló és becsület rabló bandájába lépett." Ezt a titulust bizony isten magam is sokaltam a mikor ezt H. M. és Sz. munkatársak a lapban közzé tenni inditványozták, de mit tehettem én egymagam munkatársaim ostoba és neveletlen gyanusitásaik ellen. Legmélyebb sajnálatomat kell tehát kifejeznem a felett, hogy a pimaszok unszolására bele egyeztem, hogy lapunkban még efféle goromba kitételek is előfordulnak, hogy mindazon kóczos és gulyásbojtárnak valók, kiket a Ludas Matyi megszappanozott, nagytiszteletü urnál „értelmesebb és minden tekintetben érdemesebbek lennének." Ezekre én egyszerüen annyit mondok, hogy a nem egyéb mint a Kecskeméti lapok pernahajder nagyfülü munkatársainak legvégső orditása. Hiszen ha több becsületrablást mutathat fel az összes ellenzéki irodalom, mint a mennyit a „Kecskeméti lapok" megkisértettek és el is raboltak, akkor én nem Akasztóra, hanem Szegedre lennék menettetendő. Különben én azt ajánlom nagytiszteletü urnak, hogy miután én a piszkolódási elnökséget maholnap leteszem, vigasztalódjék meg abban: hogy a hátra maradt compániában még piszkosabb nyelvüek lehetnek mint én voltam. Csókolván különben ezután is nagytiszteletü ur aranyos kezeit.

Végre pedig te nemeskeblü Gruden! (ki minden Ludas Matyit összve vásárolsz, midőn mi felőlünk valami dicséretes van abban a derék Matyiban, reménylem, hogy az én bucsuzómat közlő számból is hozatsz vagy 100 példányt, csakhogy azt minél többen olvassák Kecskeméten.)

Bocsáss meg nekem azon illetlen magamviseletéért, hogy méltatlanul leendett kitoloncztatásodba — mely különben hála az égnek nem sikerült — én is bele egyeztem. Megbántam én ezt örökre, mert ez által előtted hitelemet elvesztettem.

Mindazonáltal biztat azon örvendetes tudat, hogy irántami kegyes jó indulatodat mielőbb megfogom nyerni, különösen legkésőbben akkor, hogy ha majd a netalán nálam lévő saldirozatlan kontóidat a Lesi Szücs Imreével együtt magyarra forditom; a kecskemét városi dalárda pártfogóitól beszedett pénzt pedig Akasztóra vagy Szegedre utitársul magammal viendem.

Most pedig isten veled kedves Czuczákom! mielőbb várja becses soraidat **Bódor Sándor,** ***halottkém.***

U. i. Még egy szó nagytiszteletü tanár urhoz. Elégedjék meg n. t. ur részemről azzal, midőn én ostoba és neveletlen kapczabetyárnak nyilvánitom mindazokat, — kik a „Kecskeméti lapok"-ban azt mérték közzé tenni, hogy nagytiszteletü ur is a Ludas Matyi „utonálló és becsületrabló bandájába lépett" — azon esetre, ha ezt be nem bizonyitják. Ut supra.

Miniszteri

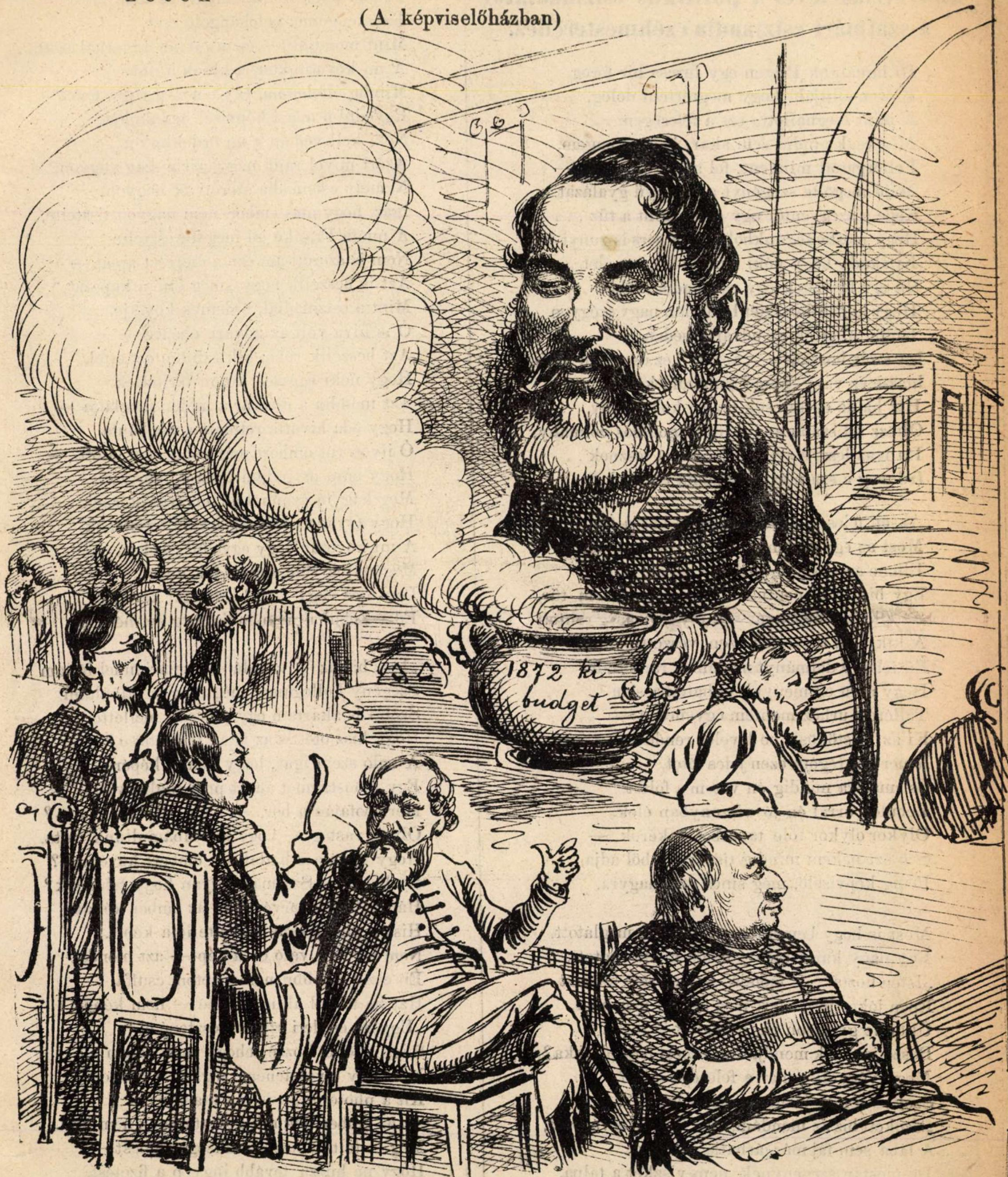
az elmult

(A Hungariában)

Az ülés egyhangulag rászavaz hogy, „de már ebből csak eszünk"

tálalások.
héten

Pista bácsi: Kálmus! szólj már te is, én már beszéltem a Menyus traktáján.

Kadentziás levél a politikus csizmadiától a szatmári csizmadia czéhmesteréhez.

Itt minálunk Pesten egy furcsa hir forog.
Erősen állitják, hogy megtörtént dolog,
A mint meghallotta ezt a feleségem . .
Még csak aludni sem akart hagyni engem.
Felforgatott mindent, fel az egész házat, —
Majd megölte szegényt a szörnyű gyalázat.
Képe a szégyentől ugy égett mint a tüz . . .
Hogy mesterségünkből még a sors is gunyt üz.
Kifakadt, hogy néki nem kell ez az élet . .
Ha igy lenéznek egy csizmadia czéhet,
Hogy annak követjét hallatlan nagy szégyen
Külön ültették az udvari ebéden,
Igy szólt hozzám — „apjuk"! ez eset nem tréfa,
Igaz-e ez vagy nem? puhatold ki még ma,
Hát ha az egész csak piaczi koholmány,
Öltözz fel szaporán, — itt a gombos dolmány,
Ha igaz lesz, s arról bizonyossá tesznek . .
Ird meg a szatmári csizmadia czéhnek."

Az én feleségem nem nagyon házsártos,
Most az egyszer még se lett volna tanácsot
Ellene szegülnöm, mert az asszonyi fül
Egy bizonyos pontnál ellenmondást nem tűr,
Az ellentmondás már sok oly férjt meg rontott
A kik nem tisztelték ezen veszett pontot,
Én tehát a dolmányt magamra rántottam,
Hogy ezen eseményt kipuhatolhassam . .
Tallérosi urhoz mentem egyenesen —
Ki az „Üstökös" be levelez rendesen.
Ismervén régóta ezen jeles tótot,
Csizmájára mindig én vetem a foltot.
Zebulon urral én jó viszonyban élek,
Olykor olykor tőle tanácsot is kérek. —
S ő azt nekem mindig tiszta szivből adja,
Pedig képviselő, még sincs vele nagyra.

Most is hogy bementem, mihelyest meglátott,
Egy nagy karos széket maga mellé rántott,
„Isten hozta" — mondá — majszter uramat . .
Épen jókor jött, mert meg untam magamat,
Üljön le gyujtson rá, itt van a jó laska,
Beszéljen csak mondja van-e most friss pletyka?
Meg gyógyult-e már a felesége lába?
Szokott-e még járni a katona bálba"?
„Szokott biz az mondám, még tegnap is vágyott,
A lába sem fáj már járhatja a dájcsot.
De mostan szegénynek nem viszket a talpa,
Jó kedvét egy rosz hir nagyon megzavarta.
Igaz-e az vagy nem? — épen azért jöttem
A nagyságos urhoz, hogy azt meg kérdezzem.
Mert azért hogy együtt nem beszéltünk régen,
Tudom jelen volt az udvari ebéden.
Ezen engemet is lehangoló eset,
Mint mondják — épen ott az udvarnál esett. . .
A mi követünkön, a kinek a neve
Mindig elfelejtem, G y e n e - e vagy fene?
Egyedül ő maga képvisel bennünket,
Neki kell védeni a mi érdekünket,
Azért mivel rajta nagy csiriz szag vagyon,
Némely csismadia szereti őt nagyon,
Igaz, hogy más ember nem nagyon tisztelte,
A mióta Frankó jól meg keresztelte.
Nem is szereti ám ezt a kereszt apját —
Azt is beszélik hogy „meg ette a kapczát,"
Mint a csizmadiák érdemes követje,
Ő is hiva vólt az udvari ebédre.
Azt beszélik róla: kik szintén ott ettek,
Hogy neki egészen külön teritettek.
Azt mondta a császár a midőn meglátta —
Hogy oda hivatta rettentőn megbánta.
Ő ilyen rút embert még soha sem látott, —
Hogy enni ne tudjon épen e hiányzott.
Meg hagyta azonnal az udvarmesternek
Hogy Gyene uramnak külön teritsenek.
A mi követünk igy egyedül ebédelt,
Megétették vele a maradék ételt.
Igaz-e ez vagy nem? alázattal kérem,
Édes Zebulon ur mondja meg ezt nékem.

„Igaz biz az — mondá — szemeimmel láttam
Szegény kollégámat még meg is sajnáltam,
Szólni is akartam egy pár szót mellette . .
Hogy hisz őtet is az isten teremtette."
A való szent igaz, hogy nem a képére . .
Egy monstrumot akart produkálni vélle.
Mert pofáján a bőr, — nem tudom ki varta?
Olyan vastag — hogy mi elbámultunk rajta.
Hogy is választhattak ily embert követnek?
Ily bolondot Szatmárt ugyan hogy tehetnek?
Hát önöknek törvényt ez az ember készit?
Hisz a photograph se vette le a képit.
Nem levenni való ez a kép — azt mondá,
Én ezzel a többit nem tehetem csuffá,
Hát ha háttal állnék kifele — nem képpel?
„Ugy az eredeti szinét vesztené el."
S igy a többi közzé sehogy se vehetem
Mert ugy elvesztenéṁ végkép a hitelem.
Kit a photopraph is igy utasitott el
Az az ember nekünk követtársnak nem kell.
Meg is tette a ház a szükséges lépést —
Hogy ne huzza tovább ingyen a fizetést,
Egy követtársunkat küldtünk ki ellene,
Sok agg legénynek nincs ily ajánló neve. *)
Majd az megvizsgálja a dolgot Szatmáron . .

*) A vizsgálatra Lator volt ki küldve.

Jobb ha haza viszik mielőbb szamáron
Mert a jó paripa megijedne tőle,
Meglátják ha itt lesz nem jó lesz belőle."
E szörnyű dolgokat mig végig hallgattam
Még a karos szék is inogott alattam,
A fejem is szédült, nem lett volna csoda
Ha bubon kapott voln' ott a lapos guta,
Isten engem bárki — inkább arczul vágjon,
Mint hogy ilyen essék a csizmadiákon,
Az isten nevére kérem kelmeteket:
Ne küldjenek többé ilyen csuf követet. **)

**) A mint a fáma hirdeti, Gyene ismét felakar lépni a jövő követválasztásnál, minthogy pedig a választásoknál a csizmadiaczéh döntő szerepet visz, ajánlom ezt a kadencziás levelemet collégáimnak becses figyelmükbe.

A politikus csizmadia.

Kivonat.

a pesti első kath. kaszinó jegyző könyvéből. 1871, november 30-án gyülés tartatván, gróf Kiczráki Janó elnöklete alatt, jelenvoltak: az összes választmányi tagság, és Dr. Pauper czédula hordó.

Mely alkalommal:

1. Elnök úr ő exja szomoru ábrázattal, — tompa hangon, bánatos szivvel adja tudtára szent társulatúnk nak, hogy az örök városból Rómából vett legujabb jézsuitisztikus tudósitások szerént, — üldözött, szent és csalhatatlan atyánk, nem türhetvén tovább azt a kiskörméig kiátkozott s a gyehenna tüzére portálandó Viktor Emmánuel király garázdálkodásait, s mélyen megszomorodott szivvel tapasztalván azt is, hogy az a „s z a k a d á r," „h i t v á n y," „p i m a s z - c s ő c s e l é k" „b u t a j o g t a p o s ó," olasznép a „marha." „a Magyar állam szerkesztője „é l j e n t" kiált, ezzel fejezvén ki abbeli örömét, hogy elnök ő exja az ő lapjának kenetdús stylusában beszél szóról-szóra) mely a Rómába bevonuló király előtt, mint egy „k e r i n g e l ő b i r k a," „o r d i t o t t" „b ő g ö t t," r ö f ö g ö t t," — a városnak ismételt teljes kivilágitása által adta tudtára szent és csalhatatlan atyánktól „h i g v e l e j ü, s z a b a d k ő m i v e s, „j a k h e c z" „p r o t e s t a n s (a Magyar Állam szerkesztője ismét „é l j e n t" kiabál, s hangos szóval kijelenti miszerént el van ragadtatva a boldogságtól, hogy elnök ö excját ezek ollen a „t e t ü z s i r b a n f u l d o k l ó" s z e n t s é g t a p o s ó neofiták" ellen az ő tulajdon nyelvén hallja beszélni) módra való elpártolását; el van határozva megszomorodott s megkeseredett szivében, hogy Rómát elhagyja, s valahol a világ félreeső zugában szándékszik sokat hányatott csalhatatlan életét bevégezni. (Általános sirás, rivás és fogcsikorgatás, — zajos szörnyüködés. — Páter Tritytroty Török János kebelére ájul, Horváth Bódi akkorát bollint, hogy fejével ütikos-módra Lonkai Antallal karambuléroz, — szóval meg van bódulva az egész szent testület, annyira, hogy Icsi Antal ő királyi tanácsos volta páter Ökörfalusi reverendájának zsebebe teszi zsebkendőjét, melylyel náthás orrát puczoválta. — Kissé csillapulván a kedélyek elnök zokogva folytatja) E végből inditványba teszem, hogy szent és csalhatatlan atyánknak a boldogságos szüz-anyának ezen országát lakóhelyül felajánljuk.

Ez inditvány általános helyesléssel találkozván, elfogadtatik, s egyszersmind Dr. Pauper czédula hordó, megbizatik, hogy minden befolyását e szent czél valósitására forditván, sokat hányatott szent ayánknak lakóhelyről gondoskodjék.

2. Dr. Pauper czédula hordó bemutatja a Pesti Napló 270. reggeli kiadás — számát, — s ujolag felemlitvén azon kiszámitott istentelen pontosságot, melylyel ez eretnek — noha külömben hű mameluk pártilap őt szüntelen zaklatja — olvassa általános elrőkönyödés közt nevezett szám tárczáját, melyben bizonyos F r a n k e n b u r g A d o l f a keresztény katholikus lelkek mulattatására kigondolt és kifundált nagypénteki szent „p a s s i ó j á t é k o k a t," az eretneknél is eretnekebb kifejezésekkel csúfolván, azt az e látkozott szinházakban adatni szokott komédiához hasonlitván, szintén komédiának nevezi, szóval az egész keresztény világ előtt pellengérre állitja azon szent czeremóniát, melyet a mi urunk Jézus Krisztus szenvedésein felettébb kesergő keresztény katholikus lelkek felvidámitására szerzett — a hivek testi-lelki minden szükségeit kielégiteni akaró szent klérus.

Határoztatott:

Miután ez istentelen cselekedet megbüntetése nagyobb megfontolást igényel, Szilágyi Virgil és Viola Károly kiküldetnek, hogy mind a Pesti Napló mind nevezett ocsmány tárczaczikk szerzője Frankenburg Adolf megbüntetésének módját kifundálván, azt irásban adják be.

Jelen jkönyv hitelesittetvén, kedvelt Ludas Matyink ban közzé tétetik.

Kiadta
páter Makutyi
jegyző

Szabadkai életképek.

XLIV. kép

Szerecsent mosni (!)

Miután az ujvidéki képviselő legutóbbi interpellátiójában bebizonyitá, hogy L é n á r d ő méltósága l e g k e v é s b é s e m m é l t ó azon állásra, melyet elfoglal, s hogy a divó 3 nyelv közül egyet sem tud tökéletesen: ennek megczáfolásául a p i s z e k ö z g y ü l é s h á r o m titkár helyett csupán e g y e t rendelt ő L é n á r d s á g a mellé . . . . igy hozván magával a s z e r é n y s é g(?) és a „T r e t y á k o k" s y m p a t h i á j a.*)

B o r s i k a
referense.

*) Maholnap oda juthat a derék Szabadka! hogy csupa s z e r é n y s é g ből (?!) L é n á r d uramnak még a fizetését is megkettőztetik a h i r n e v e s „T r e t y á k o k." S z e r k

A diplomaták álmai.

Mártius tizennégy — nyolczszáz negyvennyolczban,
Lefeküdt szorongó kebellel jó apánk
Kossúth Lajos! — és azt álmodta: megváltlak.
Reggel a mint ébredt — mint rég Mojses mellett
Sorakoztak mellé — gyilkoló angyalok, *)
S azt mondá: — — „Hogy ha bár a pokol kapui
Nyilnának, megtörnék az erős magyarok" . .
Ám de támadt Júdás — ki bár ha győzhetett —
Pénzért elárúlta a szülő szép hazát,
Csak aztán lett volna becsület benne, — mint
Júdásban volt, ki felakasztotta magát,
Haynau lefeküdt, mint vérszopó tigris,
Nálla lévén erő s hatalom kiáltott:
„Hingauf — Kruzifige Lázár! Damjanich! ! !
Kiss! — no a kiket még maga előtt látott.
És mikor már megúnt babérján pihenni,
Kiment Angliába, hogy friss sert ihassék,
És mire ébredt föl? A brutális angol
Serfőző legények bajúszát kitépték . .
Bach — a bárót értem, — ki zsarnokság s önkény
Bölcsőben ringatta magát kilencz évig,
Megis ért alatta almája hazánknak,
Tovább nem érhetett, mint a le esésig.
És hogy kilencz évi hosszú álom után
Ki cseppent végtére átkos bölcsőjéből,
Mint penitentiát tartó — szegény bűnös;
Mezitláb tért vissza — pápa küszöbétől.
Utánna jött egy nagy teleképü ember,
Ha jól emlékezném, ugy hitták hogy — Schmerling,
Erre meg egy boglyos, vén csizmadiáné,
Azt mondá „mit használ ha nincs elég sterling,
De nem is hazudott, igazat jövendölt,
„Soha ne szakadjon el a dratva szála —
Mert Schmerling uramnak, bár volt néki elég,
Alig hat év alatt — nem adtak szakálra.
Mattot mondott biz ő, — vagy akarta vagy nem,
S minthogy a szakálnak hitele letellett:
Nem volt rosz gondolat, arra többet adnak . ,
Utánna bizonyos — Bajsz foglala helyet. .
És Beust úr legszebbet álmodott, álmodta:
Megmarad Velencze. — Győzünk Sadovánál,
Megtartjuk a pápa birtokát, — s ez több lesz
A Bach-féle hires penitentiánál.
Szervusz apjok, — nem csak elvesztéd hiteled.
De — a földi Isten, — a szentséges pápa,
Nem vesz bé, „sőt vigyázz, bár hogy ki ne rúgjon"
A Bach-féle hires penitentiába.

*) Igaza van kendnek Joskó, mert az akkori fiatalságot, valóban szabad szárnyain járó angyalokhoz lehetett, — mig a mostanit, — purgatóriumba készülő lelkekhez lehet hasonlitani.
Matyi.

Legutolsó álma, ő méltóságának
Az volt: — hogy majd reggel, Hohenwarth székébe
Teszi a fél lábát, — a másikat pedig —
Megfogja tartani — mostani helyébe.
Az az, hogy Beust uram, ily formán akarta,
Csak hogy, — az az álom nem mindig teljesül —
Mert Hohenwarth épen hasonlót álmodott,
És im reggel! ! mind a kettő földön csücsül.
Gróf Andrássy hosszant nyujtózva biborán,
Folyvást álmodja: — Várj cseh, horvát, tót nemzet,
Megvirgácsollak én, — ha apád meg nem vert,
Húsz éves korodig . . azóta hogy nemzett.
Hosszú avagy rövid lesz-e ez az álom?
Gróf Andrássy úrnál majdan az ébredés,
Da pána nem tudjuk — „mint hajdan Turánál
Egy rongyos pitvarba — nem lész-e tévedés?!

Joskó Zazravecz,
szénégető.

Zsiga postás.

Gegus bácsinak: Lapunk 40-ik számában „Ájász"-nak a „Kecskeméti lapok" 38-ik száma tárczájában közlött „Gyermekjáték" czimü versezetre adott kadencziája nem annyira sértő, mint inkább gyermekes. A tromfot egyébiránt legpraktikusabb tromffal elütni, és ez meggyőződésünk szerint nagyon is telik a „Honfi-bu" szerzőjétől. A legkészségesebben fogjuk azt közleni a jövő számban.

Nyilttér.*)

Interpellátió

Gróf Forgách József fő-
és
Frideczky Lajos alispánhoz.

Én, az alügyészségről léléptettettem, mert egy akó bort vettem el, mit munkámmal kiérdemeltem.

Szillassy Miklós sok hadköteles fiu apjától százasokat, árva-törvényszéki végzést hamisitott; a három Veres fivért hamisitott váltókkal 60,000 frtig lopta meg, főszolgabiró most is.

Nekem balpártinak ugrani kellett, a köpeny forgató türetik főszolgabiróul.

Szép!!!

B.-Gyarmat, nov. 26. **Dinó Ádám** s. k.

*) Az e rovat alatti közleményekért a beküldő felelős. Szerk.

Felelős szerkesztő és kiadótulajdonos: **Mészáros Károly**.

Pest, 1871. Nyomtatta idősb Poldini Ede, úriutcza 7. sz.